

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/39/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012201129
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6012201129.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: Mgr. Q. M., bytom M. XX, J. X., zastúpenej JUDr. Vladimírom Zvarom, advokátom so sídlom Ul. SNP 1/A, Veľký Krtíš, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Banská Bystrica, so sídlom Ul. 9. mája 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BB-V02-PK-4-004/2012 zo dňa 14. augusta 2012, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/122/2012-40 zo dňa 27. marca 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/122/2012-40 zo dňa 27. marca 2013, p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 165,56 € do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Vladimíra Zvaru v lehote 15 dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-BB-V02-PK-4-004/2012 zo dňa 14. augusta 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný uvedeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Veľký Krtíš personálny rozkaz č. 103 zo dňa 28. júna 2012. Súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 393,57 €.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj z dôvodu nezrozumiteľnosti a nedostatku dôvodov. Súd prvého stupňa konštatoval, že podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) preloženie do iného miesta alebo na inú funkciu je zmenou služobného pomeru v zmysle § 1 ods. 1, pričom však nedochádza k zániku služobného pomeru a k vzniku nového služobného pomeru. Ďalej

uviedol, že zmena služobného pomeru v danom prípade predstavovala zaradenie do funkcie na inom obvodnom oddelení. Dal do pozornosti, že zákon č. 73/1998 Z. z. splnomocnil Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na vydanie vykonávacieho predpisu, ktorý upraví podrobnosti služobného pomeru. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v nariadení ministra vnútra Slovenskej republiky o vybraných platových náležitostiach príslušníkov Policajného zboru, prikazovaní služby nad základný čas služby v týždni a nariaďovaní služobnej pohotovosti príslušníkov Policajného zboru uverejnenom vo Vestníku ministra vnútra Slovenskej republiky, čiastka 17 ročník 2008 zo dňa 7. marca 2008 (ďalej len „nariadenie“) upravilo podrobnosti k služobnému pomeru a to aj vo vzťahu k osobitnému príplatku upravenému v § 91 zákona č. 73/1998 Z. z. V nadväznosti na uvedené súd prvého stupňa vyslovil, že cit. zákon zveril rozhodnutie o osobnom príplatku nadriadenému (§ 91 ods. 4), pričom podrobnosti o osobnom príplatku pri zmene zaradenia policajta upravuje toto nariadenie v čl. 6 ods. 5. Za zmenu služobného pomeru bezpochyby považoval zaradenie do inej funkcie, ale aj zaradenie do iného miesta výkonu služby na funkčne tú istú pozíciu. Dodávajúc, že čl. 6 ods. 5 nariadenia sa týka každej, teda akejkolvek zmeny zaradenia policajta. Krajský súd dospel k záveru, že žalobkyňa prešla zmenou zaradenia a je nepodstatné, že išlo len o zmenu miesta výkonu služby z jedného obvodného oddelenia na iné, pričom funkčné zaradenie zostalo na rovnakej úrovni. Mal za to, že vykonávací predpis nadriadenému neumožňuje rozhodovať pri zmene zaradenia o priznaní, či nepriznaní osobného príplatku na tom istom základe ako pri prvom rozhodnutí o priznaní osobného príplatku, ktorý ako žalovaný správne konštatoval nie je nárokovateľný. Teda v takom prípade nemôže nadriadený rozhodovať bez toho, aby prihliadol na osobný príplatoč policajta na predchádzajúcej funkcii. Ďalej uviedol, že výsledkom prehodnotenia vo vzťahu k novému zaradeniu je rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní, alebo znížení osobného príplatku, pričom takéto rozhodnutie je nadriadený v zmysle čl. 6 ods. 9 nariadenia povinný prerokovať s odborovým orgánom. S ohľadom na uvedené vyslovil, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď tento, hoci odkázal na uvedené ustanovenie, v naznačenom smere nepostupoval a napriek skutočnosti, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa neobsahovalo zodpovedajúci výrok o nepriznaní osobného príplatku, rozhodnutie potvrdil.

Ďalej konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje náležitosti uvedené v § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., teda neobsahuje skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia a neobsahuje ani úvahu, ktorou sa žalovaný spravoval pri hodnotení dôkazov a ani neoznačuje dôkazy, ktoré vykonal, a na základe ktorých dospel k skutkovému záveru o nedostatku finančných prostriedkov, a preto takýto záver nemožno ani považovať za skutkový. Súčasne zdôraznil, že odôvodnenie neobsahuje ani žiadnu úvahu, ktorou sa žalovaný riadil, alebo ku ktorej dospel pri prehodnocovaní osobného príplatku, ktorý žalobkyňa poberala na predchádzajúcom pracovisku. Teda napadnuté rozhodnutie trpí vadou nedostatku dôvodov, nakoľko chýbajú skutkové zistenia, ktoré by odôvodňovali zmenu osobného príplatku žalobkyne. Dal do pozornosti skutočnosť, že nezrozumiteľnosť tohto rozhodnutia je daná aj tým, že odôvodnenie nekorešponduje v plnom rozsahu s výrokom rozhodnutia, nakoľko napadnutým rozhodnutím bol potvrdený personálny rozkaz, vo výroku ktorého absentuje výrok o prehodnotení osobného príplatku žalobkyne.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/122/2012-40 zo dňa 27. marca 2013 tak, že žalobu zamietne. Súčasne navrhol náhradu trov konania žalobkyni nepriznať. V podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a zároveň jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej namietal, že odvolanie z funkcie znamená, že policajt stráca akékoľvek platové náležitosti, medzi ktoré patria aj rôzne príplatky, ktoré sú spojené s vykonávaním jeho doterajšej funkcie, pričom ustanovením do inej funkcie mu nový nadriadený prizná nové platové náležitosti a aj príplatky spojené s jeho novou funkciou. Uviedol, že v žalovanom prípade bola žalobkyňa odvolaná dňom 30. júna 2012 z doterajšej funkcie a teda, tým dňom jej už nepatrili žiadne platové náležitosti a príplatky, ktoré boli viazané na jej funkciu starší referent, špecifikácia poverený policajt Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Petržalka - sever odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V. Riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši ustanovil dňom 1. júla 2012 žalobkyňu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 78/1993 Z. z. do funkcie starší

referent, špecifikácia poverený policajt Obvodného oddelenia Policajného zboru Veľký Krtíš odboru poriadkovej a dopravnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši, pričom jej priznal platové náležitosti spojené s touto konkrétnou funkciou, a priznal jej aj niektoré príplatky. Ďalej uviedol, že v písomnom vyhotovení personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši vo výrokovej časti sú pozitívne vymedzené tie príplatky, ktoré sú žalobkyni priznané. Poukázal na skutočnosť, že v rozhodnutiach sa neuvádzajú tie príplatky, ktoré nie sú spojené s konkrétnou funkciou, alebo ktoré sú nenárokové, a ktoré nadriadený nepriznáva. Zdôraznil, že v danom prípade síce nadriadený žalobkyni nepriznal nenárokovateľný osobný príplatok, uvedené však neznamena, že jej ho odňal. Mal za to, že všetky príplatky boli odňaté dňom odvolania z predchádzajúcej funkcie, teda dňom 30. júna 2012. Doplnil, že žalobkyni bol priznaný od 1. júla 2012 príplatok za nerovnomernosť času služby vo výške 100 €, pričom tento nemala priznaný v predchádzajúcom funkčnom zaradení. Súčasne dal do pozornosti, že v personálnom rozkaze č. 103 sa v zmysle čl. 6 ods. 5 nariadenia v odôvodnení uvádza, že osobný príplatok bol prehodnotený, a že sa nepriznáva. Uvedenú skutočnosť súd prvého stupňa podľa žalovaného zle vyhodnotil, nakoľko obe rozhodnutia obsahujú všetky náležitosti, ktoré zákon spája s rozhodnutím, pričom sú odôvodnené a sú splnené aj podmienky uvedené v internom akte riadenia - nariadení.

Nesúhlasil ani s konštatovaním súdu prvého stupňa, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje úvahu, ktorou sa žalovaný spravoval pri hodnotení dôkazov, a ani neoznačuje dôkazy, ktoré vykonal, a na základe ktorých dospel ku skutkovému záveru o nedostatku finančných prostriedkov. Namietal, že skutočnosť nedostatku finančných prostriedkov je konštatovaná v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia, ako i druhostupňového rozhodnutia, v ktorom sú uvedené aj dôkazy, že riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene ako prvostupňový orgán žiadal od nadriadenej zložky - Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici o „dokrytie“ finančných prostriedkov na osobný príplatok pre žalobkyňu a riaditeľ ekonomického odboru, ako i riaditeľ krajského riaditeľstva listami oznámili, že tieto finančné prostriedky neposkytnú, keďže nedostatok finančných prostriedkov bol v danom prípade jediným dôvodom nepriznania osobného príplatku.

Ďalej uviedol, že v personálnom rozkaze, ako aj napadnutom rozhodnutí sú uvedené dôkazy, ako aj úvaha orgánov, prečo nebol osobný príplatok ako nenárokový príplatok priznaný. Za nesprávny pokladal aj záver krajského súdu o tom, že absentuje výrok o nepriznaní osobného príplatku, nakoľko z dikcie § 91 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že príslušníkovi Policajného zboru v stájej štátnej službe s prihladením na množstvo a kvalitu plnenia služobných úloh, ich zložitost' a náročnosť možno priznať osobný príplatok do výšky 30% súčtu funkčného platu a hornej hranice prídavku za výsluhu rokov. V nadväznosti na uvedené dal do pozornosti, že podľa § 91 ods. 4 prvej vety zákona č. 73/1998 Z. z. o priznaní, zvýšení, znížení alebo odňatí osobného príplatku podľa odsekov 1 a 2 rozhoduje príslušný nadriadený a podľa odseku 3 minister. Preto namietal, že zákon v cit. ustanoveniach nepredpokladá to, že by o nepriznaní osobného príplatku bolo potrebné vydať rozhodnutie v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z., keďže rozhodnutie nadriadeného je potrebné len v prípadoch priznania, zvýšenia, zníženia alebo odňatia osobného príplatku. Mal za to, že podľa čl. 6 ods. 5 druhej vety nariadenia, postačuje uvedenie konkrétneho dôvodu nepriznania osobného príplatku v odôvodnení rozhodnutia, čo v prejednávanej veci bolo splnené.

Súdu prvého stupňa vyčítal aj nesprávnosť záveru, že nadriadený mal povinnosť prerokovať výšku osobného príplatku s príslušným odborovým orgánom, keďže čl. 6 ods. 9 nariadenia upravuje povinnosť nadriadeného prerokovať výšku osobného príplatku pred jeho priznaním, zvýšením, znížením alebo odňatím s príslušným odborovým orgánom, avšak v danom prípade nadriadený osobný príplatok nepriznával, teda ani nemusel túto skutočnosť s príslušným odborovým orgánom prerokovať.

Rovnako tak namietal, že aj v prípade, keď súd vytýka určité formálne chyby rozhodnutia, má postupovať v intenciách § 250i ods. 3 O.s.p., v zmysle ktorého pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/255/2010, v ktorom vyslovil, že rozhodnutie sa

nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili sa formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. S ohľadom na namietané vyslovil, že skutočnosť, že nadriadený využil zákonnú možnosť a nepriznal žalobkyni osobný príplatok sa nezmení ani v opakovanom konaní, pretože tento príplatok je nenárokový a môže byť príslušníkovi Policajného zboru priznaný. Uviedol, že nadriadený pri ustanovení do novej funkcie osobný príplatok prehodnotil, a vnútorne sa rozhodol ho s ohľadom na nedostatok finančných prostriedkov nepriznať.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/122/2012-40 zo dňa 27. marca 2013 ako vecne správny potvrdil a uložil žalovanému nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 165,56 €. Uviedla, že ustanovenie § 33 v spojitosti s § 35 zákona č. 73/1998 Z. z. nie je logicky vyvážené, nakoľko prevedenie znamená výkon inej funkcie na tom istom pracovisku, pričom preloženie predstavuje prevedenie na inú prácu v inom mieste výkonu služby. Mala za to, že v prípade dôslednej aplikácie § 35 ods. 1 cit. zákona nedošlo ani k jednej uvádzanej právnej skutočnosti, keďže sa žalobkyni síce zmenilo miesto výkonu štátnej služby, vrátane zmeny služobného úradu, ale nedošlo k zmene pracovného zadenia, nakoľko aj na mieste, kde teraz pracuje vykonáva službu povereného príslušníka Policajného zboru. Dodala, že v prejednávanej veci by mal byť použitý § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z., súčasne uvádzajúc, že cit. zákon neupravuje prípad, keď policajt zostáva v pôvodnom služobnom zaradení, ale na inom mieste, lebo preloženie si vyžaduje splnenie oboch podmienok. Tvrdila, že v prípade žalobkyne nedošlo ani k prevedeniu ani k preloženiu. V prípade preloženia by mala byť žalobkyňa odvolaná a súčasne aj ustanovená do funkcie na výkon služby v inom služobnom úrade. Ďalej uviedla, že cit. zákon nerieši otázku platových pomerov. Doplnila, že v personálnom rozkaze č. 283 nebol riešený služobný príjem žalobkyne, jej služobný plat a ostatné zložky, teda nepišlo k odobratiu platových náležitostí, ktoré poberala počas služobného zaradenia v Bratislave.

Zároveň odvolanie označila za vnútorne rozporné, keď na jednej strane žalovaný poukázal na skutočnosť, že osobný príplatok žalobkyne je nenárokovateľný, na druhej strane považoval konštatáciu súdu o tom, že absentuje výrok o nepriznaní za mylnú, keďže o negatívnej skutočnosti sa v zmysle § 91 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. nerozhoduje. Ďalej uviedla, že zo žiadneho právneho predpisu, zo žiadneho individuálneho právneho aktu žalovaného, alebo zo žiadnych podaní, ktoré konečnému rozhodnutiu predchádzali, nie je zrejmé, ako bol žalobkyni odňatý osobný príplatok, ktorý poberala počas služobného zaradenia v Bratislave.

Za nesprávnu pokladala aj argumentáciu, obsiahnutú v odôvodnení personálneho rozkazu č. 103 zo dňa 28. júna 2012, ako aj v konštatovaní odvolacieho orgánu, t.j. žalovaného, že osobný príplatok nebol žalobkyni priznaný z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Zdôraznila, že uvedeným žalovaný uznal, že žalobkyňa spĺňa všetky osobné kritériá na poskytnutie nenárokovateľného kvalitatívneho príplatku, ktorý však žalobkyni nepriznal, nakoľko nemá finančné zdroje. V tejto súvislosti poukázala na nevyrovnanú prax, uvádzajúc, že má vedomosť, že obdobne ako žalobkyňa boli ustanovení do funkcie na Okresnom riaditeľstve policajného zboru Veľký Krtíš dvaja policajti z iných služobných úradov, a ani jednému nebol osobný príplatok odňatý a priznaný, pričom títo ho i v novom pracovnom zaradení poberali ako pôvodne.

Stotožnila sa so záverom súdu prvého stupňa, že pri zmene zaradenia nadriadený nemá možnosť rozhodovať o priznaní, nepriznaní osobného príplatku na tom istom základe, ako pri prvom rozhodnutí, a keďže ide o nenárokovateľný príplatok, nadriadený nemôže rozhodovať bez toho, aby nemusel prihliadnuť na osobný príplatok policajta na predchádzajúcej funkcii. Zdôraznila, že výsledkom prehodnotenia má byť rozhodnutie o priznaní, či nepriznaní alebo znížení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-BB-V02-PK-4-004/2012 zo dňa 14. augusta 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ O.s.p. a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Žalovaný týmto rozhodnutím potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Veľký Krtíš č. 103 zo dňa 28. júna 2012, ktorým žalobkyňu ustanovil podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. do funkcie starší referent - špecifikácia poverený policajt Obvodného oddelenia Policajného zboru Veľký Krtíš odboru poriadkovej a dopravnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici a zaradil ju podľa § 85 ods. 1 a 5 zákona č. 73/1998 Z. z. do 4. platovej triedy. Súčasne žalobkyni priznal rizikový príplatok vo výške 33,50 €, ako aj príplatok za vedenie služobného cestného vozidla vo výške 13,50 € a príplatok za nerovnomernosť času služby vo výške 100 €.

Vydaniu preskúmaných rozhodnutí predchádzalo vydanie personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave V č. 283 zo dňa 12. júna 2012, ktorým bola podľa § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. júla 2012 prevedená žalobkyňa v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent, špecifikácia poverený policajt Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava - Petržalka - sever odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave V, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave na Obvodné oddelenie Policajného zboru Veľký Krtíš odboru poriadkovej a dopravnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici. Súčasne bola žalobkyňa dňom 30. júna 2012 odvolaná z doterajšej funkcie s tým, že ustanovenie do funkcie dňom 1. júla 2012 vykoná riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši.

Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmanej veci postupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcich právnych noriem a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke správne a rozhodol vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. KRPZ-BB-V02-PK-4-004/2012 zo dňa 14. augusta 2012 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ O.s.p. a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že výrok je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, pretože obsahuje rozhodnutie vo veci, ktorá musí byť jednoznačne špecifikovaná; vykonateľný je výrok rozhodnutia, nie jeho odôvodnenie. Odôvodnenie je ďalšou obsahovou náležitosťou rozhodnutia, ktorého funkciou je predovšetkým presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Preto žalovaný pochybil, keď v prejednávanej veci postupoval tak, že svoj záver o nepriznaní osobného príplatku žalobkyni nevyjadril vo výroku rozhodnutia a

obmedzil sa na konštatovanie uvedeného v jeho odôvodnení.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, spočívajúcej v jeho tvrdení, že zrušenie preskúmaného rozhodnutia smeruje len k odstráneniu formálnych vád a zopakovaniu procesu, výsledkom ktorého nemôže byť vecne iné výhodnejšie rozhodnutie pre žalobkyňu, nakoľko osobný príplatok je nenárokový, odvolací súd uvádza, že na túto nemohol prihliadnuť. V nadväznosti na uvedené má za potrebné zdôrazniť, že hoci sa stotožňuje s tvrdením žalovaného o charaktere osobného príplatku ako fakultatívnej nenárokovateľnej zložky platu, ktorá nemusí byť priznaná, i keď policajt spĺňa zákonné podmienky, správnosť tohto tvrdenia žalovaného nemá vplyv na skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného musí spĺňať náležitosti ustanovené v § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., v zmysle ktorého odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, ako aj akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného.

Tarifná odmena za tento úkon právnej služby predstavuje sumu 130,16 € (z výpočtového základu pre rok 2013 v sume 781 €) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Režijný paušál bol v sume 7,81 € (§ 16 ods. 3, § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) zo sumy 137,97 € (130,16 € + 7,81 €) bola v sume 27,59 € (20 % zo sumy 137,97 €), spolu všetko 165,56 € (137,97 € + 27,59 €).

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni priznanú náhradu trov konania na účet advokáta, ktorý žalobkyňu v konaní zastupoval (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.